

Когато мъчно вий ще се познайте вече,
 И кузли, книжки, бѣгъ, и лудата охота
 За шурмъ на вошкитѣ — съсъ други шурмъ въ живота
 Ще се смѣнхтъ, дѣца, — и славното си брѣме
 Ще всякой отъ васъ юнашки да поеме,
 И ще узнаете какво е нѣщо то
 Обществень идеалъ, призвание свето —
 Кат' майки, либета. съпруги и гражданки...

Дѣца, вий мънички Ралу, Манйо, Иванки,
 Лудувайте сега — прѣдъ васъ е още Май;
 Нектарътъ въ чашата испийте го до край,
 Вкусете радостта на вашитѣ години,
 Бждете хубави, щастливи, кат' богини!
 Желаяхъ ви, дѣца, това и за напрѣдъ —
 Прѣзъ дългия ви пътъ прѣзъ тоя шумень свѣтъ.
 Щастливи сте сега — бждете и до гроба —
 И завистъ никога, раскайване, ил' злоба
 Въвъ ясни ви души черъ мракъ да не внесхтъ,
 Нито отровень ядъ, и никой, никой пътъ
 Да нѣмате защо годинитѣ си тие
 Нито ни мигъ, кат' менъ, да пожалѣйте вие...

1891.

XLV.

ЕСЕНЬ.

(На В. Т.)

Днеска излѣзохъ вънъ на полето.
 Пакъ се засмѣла бѣдната есень,
 Пакъ е лазурно, свѣтло небето, —
 Само въздуха — безъ птича пѣсень,

Само дръвята — голи безъ шума,
 А въ тревы нѣма миличко цвѣте;
 Едното слънце, като заглума,
 Съ пролѣтна сладость надъ земя свѣти.